

λατρείας των νὰ τῆς προσφέρουν σειράν εὐγενῶν πράξεων. Κόσμος ιδεῶδους κάλλους, εὐωδιᾶζων ἀπὸ τὰ ἀγνότατα καὶ ἀβρότατα ἄνθη. Ἐν ἀπὸ αὐτὰ τὰ ἄνθη εἶνε καὶ ἡ Ἐλενα, τὸ κρίνον τοῦ Ἀστολάτ. Ἄπαξ μόνον εἶδε τὸν Λανσελῶτον, καὶ τὸν ἀγαπᾷ, καὶ ἀπόντα, ἐρ' ὄρου ζωῆς. Φυλάττει εἰς τὸν πύργον τὴν ἀπίδα ποῦ ἄφησεν ἐκεῖνος, καὶ καθ' ἑκάστην ἀνεβαίνει ἐκεῖ διὰ νὰ τὴν βλέπῃ· ἀριθμεῖ τὰ λογιζήματα ποῦ φέρει, καὶ ζῆ μὲ τὰ ὄνειρά της. Ἐκεῖνος πληγώνεται· καὶ αὐτὴ τὸν περιθάλλει, καὶ τὸν θεραπεύει. Καὶ ὁμως ἐψιθύριζε: «Τοῦ κάκου, τοῦ κάκου· δὲ μπορεῖ νὰ γίνῃ. Δὲν θὰ μ' ἀγαπήσῃ. Πῶς λοιπόν! πρέπει νὰ πεθάνω;» — «Ἐπειτα σὰ φτωχὸ ἄθῶο πουλάκι ποῦ ἕνα μόνον ἀπλό τραγοῦδι ἔχει μὲ ὀλίγες νότες, καὶ λέει καὶ ξαναλέει τὸ ἀπλό τραγοῦδάκι του, πάντα τὸ ξαναλέει ὀλόκληρο ἕνα πρωτὶ τ' Ἀπρίλι, μέχρις ὅτου κουρασθῇ τ' αὐτὶ νὰ τ' ἀκούῃ, ἔτσι κ' ἡ ἄθῶα παιδοῦλα ἐπερνοῦσε τὴν μισὴ νύχτα ψιθυρίζοντας: «Πρέπει νὰ πεθάνω!» Καὶ τέλος πάντων ξεφανερώνεται ὁ ἔρωσ της, μὲ ποῖαν σεμνότητα, ἀλλὰ καὶ μὲ ποῖαν ὀρμήν! Ἀλλὰ δὲν ἤμπορεῖ νὰ τὸν κατακτήσῃ, εἶνε μὲ ἄλλην συνδεδεμένος. Μαραίνεται καὶ καταβάλλεται. Θέλουν νὰ τὴν παρηγορήσουν, αὐτὴ δὲν θέλει. Τῆς λέγουν ὅτι ὁ Λανσελῶτος ἀγαπᾷ τὴν βασίλισσαν· δὲν τὸ πιστεύει. Καὶ λέγει πρὸς τοὺς ἀδελφούς της: «Ἀδερφάκια μου, ὅταν ἤμουν μικροῦλα, συνειθίζατε καὶ μ' ἐπαίρνατε μαζὶ σας ἐς τὴ βάρκα τοῦ περατάρη, κ' ἐπερνούσαμε τὸ μεγάλο τὸ ποτάμι. Ἀλλὰ δὲν ἠθέλατε νὰ πάμε παραπέρα, ἴσα μ' ἐκεῖ ποῦθὰ βρῖσκαμε τὸ παλάτι τοῦ βασιλιᾶ. Τώρα, θὰ πηγαίνω ἐγὼ ἴσα μ' ἐκεῖ». Ἀποθνήσκει, καὶ, κατὰ τὸν πόθον της, τὴν φέρουν «σὰν ἴσκιο, ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς κάμπους ποῦ λάμπουν ὀλόανθοι», καὶ τὴν ἀποθέτουν μέσα εἰς τὴν βάρκαν πενθίμως σκεπασμένην μὲ μαῦρα βελουδά. Ἡ βάρκα προχωρεῖ σπρωγμένη ἀπὸ τὸ ρεῦμα, «καὶ ἡ νεκρὴ μ' ἐκείνην κρατεῖ μὲ τὸ δεξιὸν τῆς χερὶ κρίνον, καὶ μὲ τὸ ἀριστερόν, γράμμα γραμμένον ὅπως τὸ ἠθέλει· τὰ ξανθὰ της μαλλιά τὴν περιχύνουν. Τὸ σάβανο εἶνε χρυσοῦ, κὶ αὐτὴ κατάλευκα ντυμένη· καὶ μόνον τὸ πρόσωπό της εἰδείχονταν ἀσκέπαστο, τόσο καθαρίο καὶ τόσο λατρευτό, ὥστε ποῦ ἡ κόρη δὲν ἐφαίνονταν νεκρὴ ἔλεγες πῶς κοιμᾶται βαθεῖα, πῶς ἀναπαύεται γελαστή». Ἐμφανίζεται οὕτω ἡ νεκρὰ ἐν μέσῳ βαθυτάτης σιωπῆς εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ βασιλέως Ἀρθούρου, καὶ ὁ βασιλεὺς ἀναγινώσκει τὸ γράμμα ἐμπρὸς εἰς ὅλους τοὺς ἱππότες του καὶ τὰς δεσποῖνας ποῦ κλαίουσαν: «Εὐγενικώτατε αὐθέντη μου Λανσελῶτε! Ἐγὼ ἡ παρθένα τοῦ Ἀστολάτ, καθώς μὲ ἔλεγον ἀπῶτε, ἔρχομ' ἐδῶ, γιατί μ' ἄφησες χωρὶς νὰ μ' ἀποχαιρετήσῃς; ἔρχομ' ἐδῶ, γιὰ νὰ σὲ χαιρετήσω γιὰ τελευταῖα φορὰ. Σ' ἀγαποῦσα, ἀλλ' ἡ ἀγάπη μου δὲν εἶ-

χεν ἀπόκρισι. Γιὰ τοῦτο κάνω τὸ παράπονό μου μπροστὰ ἐς τὴν δέσποινά μας τὴν βασίλισσα καὶ μπροστὰ ἐς ὅλες τὰς ἄλλες ἀρχόντισσες. Παρακαλεῖτε γιὰ τὴν ψυχὴ μου, καὶ δότε μου ταφή. Παρακάλεϊ γιὰ τὴν ψυχὴ μου κ' ἐσύ, Λανσελῶτε, γιατί εἰς ἕνα ἱππότης ἀσύγκριτος». Τίποτε ἄλλο. Ἐτελείωσε μὲ τὰς λέξεις ταύτας, γεμάτας ἀπὸ τόσον θλιβερὸν παράπονον καὶ τόσον τρυφερὸν θαυμασμόν! Τί ἀπλούστερον καὶ τί εὐγενικώτερον αὐτοῦ!

***

Η ΡΑΨΑΝΗ

Ὀδοιπορικὰ ἐντυπώσεις

Ἀγαπητέ μου ἀδελφέ!

Δύο ὁδοὶ φέρουσιν εἰς Ῥαψάνην, ἡ μία ἐκ Μπαμπᾶ καὶ ἡ ἄλλη μετὰ τὴν ἐξέδον τῶν Τερπῶν. Ἀπεφασίσαμεν ν' ἀνέλθωμεν διὰ τῆς μιᾶς καὶ νὰ κατέλθωμεν διὰ τῆς ἄλλης. Διήλθομεν τὸν ποταμὸν διὰ τοῦ προαιωνίου πορθμείου, ὅπου μᾶς ἔρριψαν μετὰ τῶν κτηνῶν τῶν προωρισμένων νὰ μᾶς φέρωσιν εἰς Ῥαψάνην. Ἐγελάσαμεν ἀρκετὰ διὰ τὴν προτίμησιν ἣν μᾶς ἔκαμαν νὰ μᾶς ἀφήσωσι νὰ εἰσέλθωμεν πρῶτα· ἐξήλθομεν ὁμως τελευταῖοι. Μετὰ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας διερχόμενοι διὰ τερπνοῦ μονοπατίου μεταξὺ ἀμπέλων, τῶν ὁποίων αἱ ὄριμοι σταφυλαὶ ἐκέντων τὴν ἔρρεξίν μας, καὶ ἀγρῶν ἀραβοσίτου καὶ τριφυλλίου ἔχοντες δεξιᾶ τὸν ποταμὸν ἐφθάσαμεν εἰς τὸν μύλον τοῦ Κανούτα κτήμα τοῦ Τεκέ. Τὸ μέρος αὐτὸ εἶναι θαυμάσιον. Ἀφθονον καὶ δροσερὸν ὕδωρ ἐξέρχεται ἀπὸ τὴν βᾶσιν ἀποτόμου βράχου καὶ σχηματίζει μικρὸν βυάκιον, ὅπερ καταλλήλως διευθυνόμενον χρησιμοποιεῖται εἰς τὸν μικρὸν ἀρχεγόνου κατασκευῆς μύλον. Κατωφερῆς πλατεῖα πλατανοσκεπῆς ἐκτείνεται ἀπὸ τοῦ βράχου καὶ πέραν ταύτης γλοεροὶ κηποι ὀπωροφόρων δένδρων πέραν τῶν ἐποίων ρέει ὁ Πηγεῖς κρυμμένος ἐντὸς τοῦ δάσους Δαλιάνι, ὀνομασθέντος οὕτω ἐκ τοῦ ἐκεῖ πλησίον Δαλιάνι (ἰχθυοτροφεῖον), κτήματα καὶ ταῦτα τοῦ Τεκέ. Μεταξὺ τοῦ βράχου καὶ τῆς πλατείας διέρχεται ἡ διὰ τὴν Ῥαψάνην ὁδός. Τόσον μᾶς ἐμάγευσεν ἡ τερπνὴ αὕτη τοποθεσία· ὥστε ἀπεφασίσαμεν μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν μας νὰ διέλθωμεν ἐκεῖ ὀλόκληρον ἡμέραν, ὅπερ καὶ ἐπράξαμεν μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἐπότε καὶ ἐπισκέφθημεν λεπτομερῶς ὅλα τὰ μέρη περιμένοντες νὰ ψηθῇ ὁ ἄμνος. Ὡστε, ἀγαπητέ μου ἀδελφέ, παρὰ τὴν ὑπόσχεσίν μου τοῦ νὰ τηρήσω χρονολογικὴν σειράν, προκαταβολικῶς σὰς γράσω διὰ τὴν ὥραιαν αὐτὴν τοποθεσίαν.

Ἡ ὁδὸς ἐπὶ τοῦ ὄρους δὲν εἶναι ὀμαλὴ ἀλλ' οὔτε καὶ πολὺ ἀπότομος, ἀλλως τε ἡ ἐξίσις θεὰ τῆς διασπάγος τῶν Τερπῶν εἰς τὸ βάθος τῶν ἐποίων ναρκωμένον ἀπὸ τὴν εὐωδίαν τῶν λιγαριῶν ἀνεπαύστο ὁ πρασινίζων Πηγεῖς ὑπὸ τὴν σκιάν τῶν πλατάνων, τῶν ἱτεῶν καὶ τῶν ἄλλων δένδρων τῶν κοσμούντων τὰς ὄχθας του, θὰ μᾶς ἔκαμνε νὰ διέλθωμεν καὶ κρημνοὺς χωρὶς κἂν νὰ τὸ ἐννοήσωμεν. Οὕτω ἀνήλθομεν μέχρι τῆς κορυφῆς, συνδένδρου τοποθεσίας καλουμένης Προφήτης Ἡλίας. Ἐκεῖ-

θεν κατερχόμενοι διήλθομεν διὰ στενῆς καὶ ἀποτόμου ἀτραποῦ τὸ πυκνότετον καὶ γλοερὸν δάσος τῶν Ἀγίων Θεοδώρων, ὀνομασθὲν οὕτω ἐκ τῆς εἰς τὸ μέσον αὐτοῦ εὐρισκομένης Μονῆς καὶ τὸ ὅποιον ἐκτείνεται μέχρι τῆς χαράδρας εἰς τὸ βάθος τῆς ὁποίας ὑπάρχει μύλος, ὅπου ἐμείναμεν ν' ἀναπαυθῶμεν πρὶν διέλθωμεν τὴν γέφυραν ἣτις ἐνώνει τὴν χαμηλοτέραν δευράδα τοῦ Ὀλύμπου μετὸν Κάτω Ὀλυμπον. Κάτωθεν ταύτης εἰς βάθος ἀρκετὰ σεβαστὸν ῥέει γαλακτώδης καὶ ὀρμητικὴς ῥυαξί. Ἐκείθεν ἡ ἀτραπὸς ἐλικαιοειδῆς ἀνέρχεται μεταξὺ ἀμπέλων καὶ μεθ' ἡμίσειαν ὄραν ἐφθάσαμεν εἰς 'Ραψάνην καὶ διηρθύθημεν εἰς τὸν φιλόξενον οἶκον τοῦ κυρίου Παπαδοπούλου.

Ἡ τερπνὴ κωμόπολις 'Ραψάνη κεῖται κατὰ τὸ μέσον τοῦ Κάτω Ὀλύμπου παρὰ τὰ σημερινὰ ὄρια τῆς Ἐλλάδος. Πρὸ τῆς ἐπαναστάσεως ἤμαξ μετὰ τῶν Ἀμπελακίων διὰ τῆς βαφῆς τῶν κοκκίων νημάτων. Καὶ σήμερον καίτοι δις ἐκάθη, κατὰ τὸ 1854 καὶ 1878 ὡς ἐκ μαγείας ἀνέζησεν ἐκ τῆς τέφρας τῆς, ὡς ὁ μυθολογικὸς φοῖνιξ, καὶ ἀκμάζει ὡς καὶ πρὸ τῆς καταστροφῆς τῆς. Τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὴν φιλοπονίαν καὶ δραστηριότητα τῶν κατοίκων τῆς μεταβαλλόντων τὰς ἀγόνους κλιτύας τοῦ ὄρους εἰς θαλερὰς ἀμπέλους αἰτίνες παράγουσι τὸν κάλλιστον 'Ραψανιώτικον οἶνον. Ἐκτὸς τούτου οἱ κάτοικοι τῆς 'Ραψάνης ἀσχολοῦνται καὶ εἰς τὴν σηροτροφίαν. Ὁ εὐρύς ὀρίζων, ἡ θαλερὰ φύσις ἣτις τὴν περιβάλλει καὶ αἱ κομψαὶ καὶ εὐκτιστοὶ οἰκίαι τῆς δίδου αὐτῇ ὄψιν φαίδραν καὶ τὴν καθιστῶσι τερπνὸν καταφύγιον κατὰ τὸ θέρος. Ἐκ τοῦ ἐξώστου τοῦ κυρίου Παπαδοπούλου τὸ θέαμα ἦτο μαγικόν. Πρὸς Ἀ ἐξετείνετο ὁ Θερμαϊκὸς κόλπος πέραν καταπρασίνου πεδιάδος· εἰς τὸ βάθος τούτου διεκρίνετο ὑπὸ τὸν ὀμιγλώδη πέπλον τοῦ ὁ Ἄθως. Πρὸ ἡμῶν ἔκειτο τὸ χωρίον περιβαλλόμενον κατὰ τὰ 3/4 ὑπὸ τῶν ἀμπέλων του, καὶ ἀπὸ τὸ βάθος τῆς χαράδρας ἀνῆρχετο μέχρι τῆς κορυφῆς τῆς ἀπέναντι ταπεινότερας δευράδος τοῦ Ὀλύμπου ἐβρωστον καὶ θαλερὸν δάσος ἐντὸς τοῦ ὁποίου διεκρίνετο στενοὶ δρομίσκοι διαφόρους διευθύνσεις ἔχοντες. Ἀκριβῶς δὲ ἀπέναντι ἐφάνιντο τὰ ἐπὶ τῆς Ὀσσης Ἀμπελάνια εἰς τοιοῦτον τρόπον ὥστε ἐνόμιζέ τις ὅτι εὕρισκοντο ἐπὶ ὄροπέδιου τοῦ ἰδίου Ὀλύμπου. Καὶ τὸ δάσος τῆς Ὀσσης κατερχόμενον ἀπὸ τῆς κορυφῆς τοῦ προφήτου Ἡλίου ἐφάνετο ὡς ν' ἀπετέλει συνέχειαν τοῦ δάσους τῶν Ἀγίων Θεοδώρων. Χωρὶς νὰ ἦναι τις γεωλόγος, ἅμα παρατήρησεν πόσον ἀκριβῶς ἀντιστοιχοῦν τὰ ὑψώματα καὶ αἱ ταπεινώσεις τοῦ ἐνὸς πρὸς τὰ τοιαῦτα τοῦ ἑτέρου ὄρους, καὶ πῶς καὶ τὰ δύο ἄρχονται καὶ καταλήγουσιν ὁμοιομόρφως καὶ εἰς τὸ αὐτὸ σημεῖον εἰς τὴν πεδιάδα τοῦ Τσιάγριζι, πεῖθεται ὅτι ποτὲ τὰ δύο ταῦτα ὄρη ἀπετέλουν ἓν καὶ τὸ αὐτὸ καὶ ὅτι ἕνεκα γεωλογικῶν αἰτιῶν βιαίως ἀπεσχίσθησαν.

Τὴν ἐπομένην ἡμέραν λιάν πρωὶ ἐγερθέντες μετέβημεν εἰς τὸ ὑψηλότερον μέρος τοῦ χωρίου ὅπου ἦσαν καταφανῆ ἡ πεδιάς, ἡ θάλασσα καὶ τ' ἀπέναντι ὄρη τῆς Χαλκιδικῆς, ὅπως ἴδωμεν τὸν ἥλιον ἀναδύοντα ἐκ τῆς θαλάσσης. Ἐφθάσαμεν ἐκεῖ ἡμίσειαν ὄραν πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου. Ὅ, τι εἶδον δὲν δύναται οὔτε νὰ ἐκφρασθῇ, οὔτε νὰ περι-

γραφῇ ἦτο ἀνώτερον καὶ αὐτῆς τῆς ἀντιλήψεως. Ἡ αὐγὴ προβαίνουσα κροκόπεπλος ἔσπειρε κατὰ τὴν διάβασίν τῆς τ' ὄραιον χρομῶμα τῆς. Ἡ πρὸ ἡμῶν κλιτύς τοῦ ὄρους πλαγιασμένη ἐπὶ τῆς πεδιάδος ἦτο σκεπασμένη μετὰ τὰς καταπρασίνας ἀμπέλους τῆς· ἡ δὲ πεδιάς τοῦ Τσιάγριζι, διὰ τῆς ὁποίας ἔρπει μεγαλοπρεπῶς ὁ Πηνεῖς ὅστις διὰ πολλῶν στομιῶν χύνεται εἰς τὴν θάλασσαν, ὡς καλλιτεχνικὴ αἴθουσα, τῆς ὁποίας ὁ τάπητος ἐποικίλλετο ἀπὸ τοῦ βαθυτέρου πρασίνου χρώματος μέχρι τοῦ πλέον ἀνοικτοῦ καὶ τοῦ χρυσοειδοῦς τῶν θερισμένων ἀγρῶν, εἶχεν εἰς τὸ βάθος τῆς τὸν χρυστάλλινον καθρέπτην τοῦ Θερμαϊκοῦ κόλπου ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἀντενακλάτο τ' ὄραιον τούρανου χρομῶμα. Μικρὸν χωρίδιον τὸ Νυκτερέμι ἐν τῷ μέσῳ τῆς πεδιάδος ἀνεδίδε, διὰ μέσου τῶν περικυκλούντων αὐτὸ δένδρων, καπνόν· ὁ Πυργητὸς ἐπὶ ὑψώματος πρὸς τὸν Ὀλυμπον εὐρισκόμενος ἐφάνετο ὡς νὰ ἐπεσκόπει τὴν πεδιάδα, καὶ τὸ Λασποχωρίον εἰς τὸ ῥίζωμα τῆς Ὀσσης ἐφάνετο ὡς σιαγὼν μετὰ τοὺς ἀραιοὺς ὀδόντας τῆς παμμεγίστου ἰχθύος.

Ἡ διαύγεια τῆς ἀτμοσφαιρας ἦτο τοσαύτη ὥστε ὁ εἰς τὸ βάθος τοῦ Θερμαϊκοῦ κόλπου Ἄθως ἐφάνη πρὸ ἡμῶν ἀποτόμως ὑψούμενος ἐν ὅλῃ τῇ ἐπιβλητικῇ μεγαλοπρεπείᾳ του μετὰ τὰς δύο ὄξεις καὶ ὀμοιομόρφους κορυφάς του, τῶν ὁποίων ἡ μία ὑψηλοτέρα ἐχωρίζετο τῆς ἄλλης διὰ χαράδρας· διεκρίνοντο καθαρῶς τὰ δασώδη μέρη τοῦ ὄρους καὶ ὅλης τῆς Χερσονήσου. Ἡ παραλλήλως τοῦ Ἄθω βαίνουσα καὶ πλησιαιτέρα εἰς ἡμᾶς ταπεινότερα Κασσάνδρα ἐφάνετο ἐπίσης καθαρῶς, ἀπέκρυπτεν ὁμως τὴν ἔτι πιθανῶς γθαμαλοτέραν μεσαιὴν γλῶσσαν τῆς Χαλκιδικῆς Σιθωνίαν.

Ἡ Ἀνατολὴ ὡς δειλὴ παρθένος ἔλαβε τ' ὄραιον τοῦ ῥόδου χρομῶμα· βαθμηδὸν ἤρχισαν νὰ ἐκπέμπωνται πρὸς ὅλας τὰς διευθύνσεις τ' οὐρανοῦ δακτυλοειδεῖς πύρινοι ἀκτίνες, καὶ πρὶν ἔτι ὁ ἥλιος φανῇ ἀναδύμενος ἐκ τῆς θαλάσσης, ἀραχνούρης χρυσοῦς πέπλος ὡς ὑπὸ ἀοράτου χειρὸς ἐξαπλούμενος ἐκάλυψε τὴν κορυφὴν τοῦ Ἀγίου Ὄρους καὶ ἐξετάθη μέχρι τῶν προπέδων αὐτοῦ καὶ ἐπὶ τῆς θαλάσσης, ἅμα ὁ δίσκος τοῦ Ἡλίου ἐφάνη ἐπὶ τοῦ ὀρίζοντος. Ἐὐλογημένος πέπλος ὑπὸ τὸν ὅποιον διεφυλάχθη ἐκεῖ ἀγνὸν τὸ αἶσθημα τοῦ Ἑλληνισμοῦ, τῆς θρησκείας καὶ ἡ ἀγάπη πρὸς τὰ γράμματα κατὰ τὰς σκοτεινότερας ἡμέρας τοῦ ἔθνους μας. Ἡ ἐμφάνισις τοῦ ἡλίου ἐθάμβωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ δὲν ἠδυνάμεθα νὰ βλεψώμεν παρὰ διὰ μέσου ὀμιγλώδους καλύμματος, σχηματιζομένου ἐκ τῆς ἐξατμίσεως τῆς πρωΐνης δρόσου, τὸ πρὸ ὀλίγου καθαρῶτατον καὶ τερπνὸν πανόραμα.

Κατήλθομεν κατεθειλημένοι ἐκ τῆς πρωΐνης ἐκείνης εὐαρέστου ἐκδρομῆς ὅπως μεταδῶμεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἥς τὰ ἐγκαίνια ἐγίνοντο κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην. Ἡ ἐκκλησία αὕτη κείσα κατὰ τὴν ἐπανόστασιν τοῦ 1878, ὅποτε εἶχεν ἐγκαταλειθῆ τὸ χωρίον, ἀνηγέρθη τῇ φιλοτίμῳ συνδρομῇ τῶν κατοίκων τῆς. Ταῦτα ἠκολούθησαν ἐπισκέψεις εἰς τὴν συνοικίαν ἐκείνην, καὶ ἐπεσφράγισε τὴν ἑσπέρην χωρὸς εἰς τὸ μέσον τοῦ χωρίου τὸν ὅποιον ἀτυχῶς διέλυσε βραχδαία θερινὴ βροχὴ. Δὲν εἶναι ἀμφιβολία ὅτι οἱ δραστήριοι καὶ φιλότιμοι 'Ραψανιώται θὰ ἐπι-

διορθώσωσι καὶ τοὺς δρόμους των, τ' ἀνώμαλον καὶ ἀνωφερὲς τῶν ὁποίων καθιστᾷ δύσκολον τὴν συγκοινωνίαν. Ἀλλὰ μήπως δὲν ἔπρεπε καὶ ἡ Κυβέρνησις νὰ λάβῃ πρόνοιαν διὰ τὴν δημοσίαν ἀπὸ Μπαμπᾶ ἢ ἀπὸ Τερμπῶν μέχρι Ῥαψάνης ὁδόν; Ἡ χρησιμότης ταύτης εἶναι πολὺ ἀνωτέρα τῆς τῶν Ἀμπελακίων διὰ πολλοὺς καὶ εὐνόητους λόγους.

Παραλλήλως τῆς Ῥαψάνης ἐπὶ τοῦ ὄρους χωριζομένη ταύτης διὰ βρεματιᾶς, κεῖται ἡ Κρασιά ὠραῖον χωρίον, ἄλλοτε ἀκμάσαν διὰ τῆς ὑφαντουργίας τῶν ἀλατσάδων. Πρὸ τῆς βρεματιᾶς ὑπάρχει βρύσις διαχυεστάτου καὶ κρυσταλλώδους ὕδατος, τὴν ὅποιαν δὲν ἤξευρόν διατὶ ὀνομάζουσι Κάτω βρύσιν ἐνῶ εὐρίσκεται εἰς τὸ ἀνώτερον μέρος τῆς κωμοπόλεως. Ἐπὶ τῶν ὑπερκειμένων πλευρῶν τοῦ ὄρους εὐρίσκονται ῥομαντικὰ ἐξωκκλήσια καὶ ἐπὶ τῆς κορυφῆς τούτου ὁ προφήτης Ἡλίας. Ἀφοῦ οἱ ξένοι τόσον ἐνθουσιάζονται, πῶς εἶναι δυνατόν οἱ κάτοικοι τῆς Ῥαψάνης νὰ μένωσιν ἀπαθείς πρὸ τῶν τόσων θελημάτων τῆς! Καὶ πράγματι τρέφουσιν ἀληθῆ λατρείαν πρὸς τὸν ὠραῖον τόπον των, τὴν ὅποιαν καὶ εἰς τὴν ξένην διατηροῦσιν ἀμειώτων. Οὗτω ἀναφέρουσι παροιμιωδῶς ὅτι Ῥαψανιώτης τις ταξιδεύσας εἰς Κωνσταντινούπολιν ἔγραψεν εἰς τὴν πατριδα του «Ἀπὸ μικρᾶς Κωνσταντινουπόλεως διὰ χωρίον Λάρισσαν εἰς μεγάλην Ῥαψανόπολιν». Ἐβίλεπε τὴν Ῥαψάνην του μεγάλην διὰ τῆς φαντασίας του καὶ δὲν παρέβαλλε ταύτην πρὸς οὐδεμίαν μεταλούπολιν τοῦ κόσμου. Τί εὐγενὴς ἐγωῖσμός!

Προσεχῶς θέλω σὰς γράψαι περὶ τῶν Τερμπῶν τῶν ὁποίων ἡ περιγραφή εἶναι ἀνωτέρα καὶ τῶν δυνάμεών μου καὶ τῆς θελησεώς μου. Ἐπειδὴ ὁμως γράφω πρὸς τὸν ἀδελφόν μου, ὁ ὁποῖος θὰ εἶναι ἐπιεικής, θὰ προσπαθῆσω ἔστω καὶ ἀτελῶς νὰ σχιγραφήσω τὰς ἐντυπώσεις μου.

Σὲ ἀσπάζομαι

ἡ ἀδελφή σου
ΑΜΑΛΙΑ Π.

Τ Ρ Ε Λ Λ Α

Σὲ μία ποῦ τρελλαινεται γιὰ τὰ κεράσια

Τὴν εἶδε ἀπὸ τὸ δέντρο του δροσᾶτο ἓνα κεράσι
Χαρούμενη κι' ὀλόμορφη μιὰ μέρα νὰ περάσῃ,
Κι' ἀπὸ τὴ ζήλεια στὴν καρδιά τοῦ μπῆχ' ἓνα μαχαίρι,
Καὶ θέλοντας νὰ γδικηθῇ τῆς ἔπεσε στὸ χέρι.

Τὸν πόνο του δὲν ἄκουσεν ἡ ὀμορφη Κυρία·
Μὰ βλέποντάς το δροσερό, τρελλάθηκε μὲ μία! . . .
Καὶ τώφερε στὰ χεῖλη της γλυκὰ νὰ τὸ φιλήσῃ,
Κόκκινον κι' ὀλοστρύγγυλο, σὰν ἥλιος μέσ' στὴ δύση.

Μὰ τὸ κεράσι τ' ἄμοιρο, σ' αὐτὸ τὸ φίλημά της,
Αἰσθάνθηκε πῶς γίνονταν κι' αὐτὸ τρελλὸ σιμὰ της! . . .
Κ' ἐνῶ γλυκὰ τὸ φίλαγε, τῆς γλιστρήσε στὸ στόμα
Γιὰ ναῦρη τάφο βροδινὸ στὸ τρυφερὸ της σῶμα.

Β. Γ. ΣΤΕΦΕΛΙΔΗΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ

'Ο Διάδοχος τοῦ Δανικοῦ θρόνου.

'Ο ἐν τῇ ἑλληνικῇ Αὐλῇ φιλοξενούμενος κατ' αὐτὰς διαδόχος τοῦ Δανικοῦ Θρόνου Χριστιανὸς Φρειδερίκος, πρεσβύτερος ἀδελφὸς τοῦ ἡμετέρου βασιλείου, ἐγεννήθη τὴν 3 Ἰουνίου 1843. Ἀπὸ τοῦ 1861 εἰσελθὼν εἰς τὴν στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν, μετέσχε τοῦ πολέμου τοῦ 1864 ὡς ταγματάρχης, μετὰ δὲ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς εἰρήνης ἐπροβιβάσθη εἰς ἀντισυνταγματάρχην· τὸ δὲ ἐπόμενον ἔτος ἐγένετο συνταγματάρχης καὶ κατόπιν ὑποστράτηγος. Ἐν ἔτει 1866 ἐπεχείρησε μακρὸν ἀνά τὴν Εὐρώπῃν ταξείδιον, ἐπανελθὼν δὲ εἰς Δανίαν προήχθη κατὰ τὸ 1867 εἰς ἀντιστράτηγον καὶ στρατηγόν. Τὴν Ἑλλάδα ἐπισκέφθη τὸ πρῶτον κατὰ τὸ 1868, τὸ αὐτὸ δ' ἔτος ἐνουμφεύθη τὴν πριγκίπισσαν Λουίζαν τῆς Σουηδίας, ἐξ ἧς ἀπέκτησεν ἑπτὰ τέκνα, ὧν τέσσαρα ἄρρενα.

'Ο κατάστικτος ἄνθρωπος.

'Ο παράδοξος καὶ μυθιστορικὸς οὗτος ἄνθρωπος ἐγένετο ἐσχάτως τὸ ζήτημα τῆς ἡμέρας κινήσας ἐξόχως τὴν περιέργειαν τοῦ κοινού, ὅχι τόσον ὅτι ἐπεδείκνυε τὸ κατάστικτον σῶμά του ἐν αἰθούσῃ τινὶ παρὰ τὸ Ταχυδρομεῖον, ὅσον ὅταν ἀπεκαλύφθη αἰφνιδίως ὅτι ὁ πλάνης αὐτὸς ἦτο ὁ Δημήτριος Τζαβέλλας, ὁ πρὸ τεσσαρακονηταετίας ἀπολεσθεὶς υἱὸς τοῦ ἥρωος ἀγωνιστοῦ Κίτσου Τζαβέλλα.

Εἶνε γνωστὸς ὁ βίος τοῦ Δημητρίου Τζαβέλλα, μέχρι τῆς ἐποχῆς κατὰ τὴν ὅποιαν ὁ πατὴρ του, μετακαλέσας αὐτὸν ἐκ Βαυαρίας καὶ ἀποσύρας αὐτὸν ἐκ τῆς Στρατιωτικῆς σχολῆς τῶν Εὐελπίδων ὅπου εἶτα τὸν εἶχε κατατάξει, ἀλλ' ὅπου ἦτο ἀδύνατον νὰ περιορισθῇ ὁ θερμὸς καὶ δυσήνιος τοῦ νεαροῦ σουλιώτου χαρακτήρ, τὸν παρεκίνησε νὰ ὑπάγῃ εἰς Ἀλγερίαν, ὅπου ἐμάχοντο τότε οἱ Γάλλοι κατὰ τοῦ Ἀβδὲλ-Καδὲρ καὶ νὰ προσπαθῆσῃ εἰ δυνατόν νὰ διακριθῇ ἐπὶ τοῦ πεδίου τῶν μαχῶν. Ὁ φιλοπόλεμος Δημήτριος ὑπήκουσε καὶ ἀνεχώρησεν· ἐγένετο δὲ γνωστὸν ὅτι ἔλαβε μέρος εἰς τὴν καταστρεπτικὴν μάχην τῆς Κωνσταντίνης ὅτε καὶ πληγῶθεις ἀπέθανεν, ὡς διεδόθη καὶ ἐφαίνετο μέχρι τοῦδε βέβαιον, διότι ἔκτοτε ἡ οἰκογένειά του ἔλασε τὰ ἔγνη του καὶ οὐδεμίαν περὶ αὐτοῦ ἔλαβέ ποτε εἰδησίαν. Ἀλλ' ἰδοὺ μετὰ τόσα ἔτη ἐπιστρέφει σήμερον εἰς Ἀθήνας ὁ υἱὸς τοῦ Κίτσου ὑπὸ ψευδώνυμον, ἐπιδεικνύων τὰ στίγματα του. Λέγει μόνον ὅτι εἶνε Σουλιώτης καὶ ἐπιθυμεῖ, ὡς φαίνεται, νὰ διατηρήσῃ ἀκόμη τὸ incognito του. Ἀλλ' ἢ μετὰ τινῶν συγγενῶν του τυχαία μᾶλλον ἀντιπαράστασις, ἐν τῇ παρὰ τὸ Ταχυδρομεῖον αἰθούσῃ, ὅπου τὸν ἔβλεπον ἀντιπεντηκονταλέπτου τιμῆματος, προκάλεσεν ἀκράτητον τὴν συγκίνησιν του καὶ τὸν ἐξηνάγκασε νὰποκαλυφθῇ. Εἰς τὴν ἀδελφὴν του κ. Καλλιόπην Κριεζώτου, εἰς τὸν γαμβρόν του καὶ εἰς τὴν θυγατέρα των κυρίαν Ζορμπᾶ διηγήθη πρῶτον διὰ μακρῶν τὴν περιπετειώδη τὴν ἱστορίαν· πῶς διεσώθη ἀπὸ τοῦ ἐν Ἀλγερίᾳ πολέμου, πῶς περιῆλθε τὸν κόσμον ὀλόκληρον, πῶς ἐστιγματίσθη ὑπὸ ἀγρίων ἰνδῶν ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι πόδων καὶ πῶς ἀπέκρυπτε τὸ ἥρωϊκόν του ὄνομα, νομίζων ὅτι θὰ τὸ κηλιδίσῃ διεργόμενος ὑπ' αὐτὸ βίον ἀλήτου καὶ χρησιμεύων εἰς δημοσία θεάματα. Ταῦτα λέγων ἐδείκνυε σημεῖα τόσῳ ζωηρᾶς συγκινήσεως καὶ παρείχε τόσα δειγμάτων ταυτότητος, ὥστε εἰς τὴν οἰκογένειαν αὐτὸν μὲν πλέον οὐδεμίαν ἀμφιβολία ὅτι ὁ κατάστικτος ἄνθρωπος καὶ ὁ Δημήτριος Τζαβέλλας εἶνε ἐν καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπον. Ἀλλ' ἔκ τινος ὑποψίας, διεγερθείσης κατ' ἄρχας ὅτι αὐτὸς εἶνε ὁ περιβόητος δήμιος Νταῖ-Γιωργῆς, καὶ ἔκ τινῶν ἀντιφάσεων τῶν πραγμάτων πρὸς τὰς